

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, ID DS: qkbaa2n
posta@uouu.gov.cz, uouu.gov.cz

Čj. UOOU-06148/25-2

Krajský soud v Hradci Králové
Československé armády 218
502 08 Hradec Králové
ID DS: ep7abae

Praha 26. listopadu 2025

Vyjádření žalovaného k obsahu žaloby a předložení spisového materiálu

K č. j. 31 A 56/2025-20

Žalobkyně:**Technické služby Adršpach, s. r. o.**

IČO: 252 99 115, se sídlem Horní Adršpach 128, 549 52 Adršpach
zastoupená Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou se sídlem Politických vězňů 935/13,
110 00 Praha 1

(dále jen „žalobkyně“)

Žalovaný:**Úřad pro ochranu osobních údajů**

IČO: 708 37 627, se sídlem Pplk. Sochora 727/27, 170 00 Praha 7

(dále jen „žalovaný“ nebo „Úřad“)

Příloha:

Spisový materiál sp. zn. UOOU-02942/25

I.

Přípisem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 10. 2025, č. j. 31 A 56/2025-20, byla žalovanému doručena žaloba proti rozhodnutí Úřadu ze dne 21. 8. 2025, č. j. UOOU-02942/25-4 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Nadepsaný soud žalovaného vyzval k předložení úplného spisového materiálu a k zaslání písemného vyjádření k této žalobě.

Žalovaný tímto soudy zasílá vyjádření k žalobě a spisový materiál vedený v předmětné věci pod sp. zn. UOOU-02942/25 v elektronické podobě.

Žalovaný sděluje, že souhlasí s projednáním věci bez jednání.

II.

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, kterým Úřad rozhodl o odvolání žadatele Rock Resort s. r. o., IČO: 241 30 303, se sídlem Prosecká 37/40, 190 00 Praha 9, zastoupeného JUDr. Annou Bartůňkovou, advokátkou se sídlem Radlická 3201/14, 150 00 Praha 5 (dále jen „žadatel“), proti rozhodnutí žalobkyně ze dne 4. 4. 2025, o částečném odmítnutí žádosti o informace podané dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen InfZ“). Úřad odvolání posoudil jako důvodné a napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalobkyni k novému projednání.

Žalobkyně coby povinný subjekt odmítla žadateli poskytnout informace o návštěvnosti Adršpašského turistického okruhu, neboť se dle jejího názoru jedná jednak o informace o její činnosti uskutečňované v běžném obchodním styku dle § 2b odst. 1 InfZ, jednak informace o odměňování zaměstnanců povinného subjektu nepřístupné z důvodu ochrany osobních údajů. Dle žalobkyně žadatel neprokázal existenci veřejného zájmu na zpřístupnění těchto informací, ani své postavení coby „společenského hlídač psa“.

Úřad dospěl k závěru, že rozhodnutí žalobkyně bylo nepřezkoumatelné pro značný nedostatek skutkových zjištění. Současně žalobkyni vytkl vadu ohledně jejího zastoupení, kdy jejím jménem vystupovala v řízení o odmítnutí žádosti, a to včetně vydání napadeného rozhodnutí, její právní zástupkyně advokátka Mgr. Ludmila Kutějová. Tento postup Úřad shledal nezákonným.

III.

Žalobkyně vystavěla žalobní legitimaci na tvrzení, podle něhož napadené rozhodnutí zasáhlo do jejího práva nechat se zastoupit. S odkazem na soudní judikaturu poukazuje, že jakožto obchodní korporace má ve vztahu k poskytování informací vlastní subjektivní práva, a tudíž nevystupuje jen jako svazek kompetencí určitého typu, respektive správní orgán. Namítá, že možnost zastoupení, ať již svou jednatelkou či jinou osobou na základě plné moci, nemůže být v rozporu s právními předpisy, neboť zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), a zákon č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích a družstvech (dále jen „zákon o obchodních korporacích“), institut zastoupení právnické osoby předpokládá, a to statutárním orgánem či jinou osobou na základě plné moci, tj. i advokátem.

Žalobkyně dále uvedla, že je povinným subjektem pouze s ohledem na InfZ, přičemž ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), se použijí pouze ve specifických situacích vymezených v § 20 odst. 4 InfZ. Jedná se pouze o vybraná ustanovení správního řádu (o základních zásadách, počítání lhůt, ochraně před nečinností, v rozsahu § 16b InfZ ustanovení o přezkumném řízení a § 178 správního řádu). Užití obecné části správního řádu na rozhodování o odmítnutí žádosti o informace je podle žalobkyně

vyloučeno. Žalobkyně dále namítá, že InfZ neobsahuje žádné ustanovení, které by zakazovalo povinnému subjektu být zastoupen advokátem.

IV.

K aktivní legitimaci žalobkyně k podání správní žaloby a k její přípustnosti

Úřad si je vědom toho, že žalobkyně není jakožto povinný subjekt ve smyslu InfZ typickým orgánem veřejné moci. Stejně tak nezpochybňuje, že dle soudní judikatury vystupuje ve dvojediné pozici, totiž jednak v pozici nositelky kompetence podle InfZ, tedy jako správní orgán vykonávající pravomoc povinného subjektu, jednak v pozici osoby mající veřejné subjektivní právo (a povinnost) poskytovat informace jen způsobem a v rozsahu vyžadovaném InfZ. Toto veřejné subjektivní právo ji opravňuje k podání správní žaloby proti rozhodnutí nadřízeného orgánu, který rozhodl o odvolání proti jejímu rozhodnutí o odmítnutí žádosti, jímž se cítí být zkrácena na svých právech ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního.

Otázkou, zda a případně jakým způsobem se může povinný subjekt, který disponuje vlastními veřejnými subjektivními právy, účinně bránit tomu, jak vůči němu nadřízený správní orgán uplatňuje svou pravomoc, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 11. 2021, č. j. 7 As 239/2021-24. Uvedl v něm, že *„pokud jsou informace požadovány po osobě, která sice je povinným subjektem dle zákona o informacích, ale rovněž může aktivně uplatňovat svá práva, je nezbytné vyjít z výše uvedené judikatury, dle níž taková osoba může uplatňovat procesní obranu vůči rozhodnutí, kterým jí byla uložena povinnost požadovanou informaci poskytnout, případně jinému konečnému rozhodnutí, které bude zasahovat do jejích práv a povinností (srov. již citovaný nálezn Ústavního soudu ve věci ČEZ, a. s., nebo opakovaně zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 244/2020 - 40). Jelikož se však jedná též o povinný subjekt, jsou možnosti jeho obrany omezené. Nemůže se tedy domáhat ochrany proti procesním úkonům nadřízeného orgánu v rozsahu, v němž je povinným subjektem. V tomto rozsahu je totiž na danou osobu pro účely informačního zákona nahlíženo jako na správní orgán (přiměřeně srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 4. 12. 2014, č. j. 9 As 56/2014–28). **Ačkoliv tedy daná osoba disponuje veřejnými subjektivními právy, při posuzování možností její obrany je nutné brát v potaz, že je povinným subjektem dle § 2 zákona o informacích. Její možnosti ochrany se tak aktivují až s vydáním konečného rozhodnutí ve věci.**“*

Jinými slovy to znamená, že možnosti procesní obrany žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného se aktivují až v okamžiku, kdy jde o konečné rozhodnutí ve věci, které zasahuje do jejích práv a povinností či kterým by jí byla uložena povinnost požadovanou informaci poskytnout.

Z ustálené judikatury plyne, že pojem rozhodnutí ve smyslu legislativní zkratky obsažené v § 65 odst. 1 soudního řádu správního je nutno chápat jako úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují veřejná subjektivní práva nebo povinnosti. Rozhodnutí, kterým odvolací orgán zruší rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc mu vrátí k novému projednání, není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního, protože zrušujícím rozhodnutím odvolacího orgánu dojde pouze k vrácení věci do stadia řízení u orgánu prvního stupně, kde o ní bude znovu rozhodováno (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 30/2010-219, ze dne 14. 5. 2014, č. j. 10 As 33/2014-34, a ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017-35).

Tento závěr opětovně aprobovaly správní soudy ve svých nedávných rozhodnutích, přičemž zmínit lze například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2025, č. j. 3 As 146/2024-68 či usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2025, č. j. 62 A 49/2024-243. Oba soudy dospěly k závěru, že správní žaloba musí být podána nejen oprávněnou osobou, tj. osobou disponující veřejnými subjektivními právy, nýbrž že žaloba musí současně směřovat proti rozhodnutí, kterým byla tato osoba (žalobkyně) zkrácena na svých právech ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního.

Dle Úřadu se v nyní projednávané věci o takovéto rozhodnutí nejedná. Úřad v napadeném rozhodnutí žalobkyni toliko zavázal pokynem ve věci znovu rozhodnout, tedy realizovat svěřenou kompetenci. Neuložil jí požadovanou informaci žadateli poskytnout. Napadené rozhodnutí se tak v právní sféře žalobkyně ve smyslu § 65 soudního řádu správního nikterak negativně neprojevilo. Žalobkyně sice nesouhlasí s výtkou Úřadu o nemožnosti jejího zastoupení při výkonu pravomoci povinného subjektu, nicméně v této fázi řízení se nemůže účinně dovolávat soudní ochrany, pokud se vztahuje k čistě procesní otázce vyřízení věci, tedy k výkonu svěřené pravomoci povinného subjektu, a nikoliv k její vlastní právní sféře. Pokud by taková možnost obrany povinnému subjektu svědčila, byl by dle Úřadu zcela popřen princip vrchnostenské správy ovládající správní řízení.

Odkaz žalobkyně na nález Ústavního soudu vydaný ve věci ČEZ nepovažuje žalovaný za zcela přiléhavý, neboť v nynější věci je postaveno najisto, že žalobkyně je veřejnou institucí ve smyslu § 2 odst. 1 InfZ a tím i povinným subjektem podle InfZ. V případě ČEZ, a. s. byla právě tato otázka mezi účastníky řízení předmětem sporu.

Vzhledem ke všemu výše uvedenému je Úřad přesvědčen, že žaloba proti napadenému rozhodnutí je s ohledem na § 46 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního nepřípustná a nelze ji věcně projednat, neboť napadené rozhodnutí není rozhodnutím ve smyslu § 65 soudního řádu správního.

K vlastním žalobním námitkám uvádí žalovaný z opatrnosti následující.

K nemožnosti zastoupení žalobkyně při realizaci pravomocí povinného subjektu

Úřad považuje námitku o možném zastoupení žalobkyně při realizaci kompetence povinného subjektu za nedůvodnou.

Rozhodování povinného subjektu o odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 InfZ je dle Úřadu rozhodnutím o právech žadatele, které žalobkyně jakožto povinný subjekt (veřejná instituce) vydává jako nositel veřejné moci. Vystupuje přitom v postavení správního orgánu realizujícího vrchnostenskou pravomoc. Nedochozí tak k zásahu do jejích práv a povinností, neboť pouze realizuje svěřenou kompetenci povinného subjektu.

Úkony správního orgánu v rámci správního řízení, kterým je podle § 20 odst. 4 písm. a) InfZ též rozhodování o odmítnutí žádosti o informace, provádějí standardně osoby, jejichž oprávnění je založeno buď vnitřním předpisem správního orgánu, nebo pověřením ze strany vedoucího správního orgánu. Toto obecné pravidlo vyplývá z § 15 odst. 2 správního řádu a není samoučelné. Znamená, že na výkonu pravomoci správního orgánu se podílejí osoby, které jsou se správním orgánem vymezeným způsobem kompetenčně spjaty. Účastníci řízení mají právo vědět, kdo je v daném správním řízení oprávněnou (úřední) osobou, což též souvisí s možností namítnat případnou podjatost této osoby a následným řízením o jejím vyloučení z projednávání a rozhodování ve věci.

U právnické osoby pověřené výkonem veřejné moci lze při určení orgánu funkčně příslušného k rozhodování o odmítnutí žádosti uplatnit právní úpravu obsaženou v § 130 odst. 3 správního řádu. Dle tohoto ustanovení je správním orgánem, respektive orgánem provádějícím úkony a pravomoci této kategorie povinného subjektu, statutární orgán, případně jím pověřený jiný orgán právnické osoby nebo pověřený zaměstnanec. I zde tedy platí, že se musí jednat o orgán či osobu určitým způsobem kompetenčně spojenou s povinným subjektem.

V posuzovaném případě vystupovala za žalobkyni jakožto povinný subjekt vykonávající pravomoc povinného subjektu (správní orgán) advokátka Mgr. Ludmila Kutějová, a to na základě plné moci udělené jí jednatelkou žalobkyně. Mgr. Ludmila Kutějová není statutárním orgánem, respektive jednatelkou žalobkyně. Ze spisu nevyplynulo, že by byla zaměstnankyní povinného subjektu pověřenou vyřízením žádosti. Jedná se o osobu stojící zcela vně žalobkyně, tj. osobu bez funkčního spojení s žalobkyní.

Úřad v napadeném rozhodnutí žalobkyni upozornil, že ve správním řízení nemá postavení procesní strany a nemá možnost zvolit si svého zmocněnce pro výkon pravomoci povinného subjektu. V tomto případě se nejedná o účastenství v řízení, které má na mysli § 33 a násl. správního řádu. Správnímu orgánu, který autoritativně rozhoduje o odmítnutí žádosti, tj. o neposkytnutí informace, správní řád alternativu zastoupení z povahy věci neumožňuje.

Kromě naznačené kolize postupu žalobkyně se zásadou legality, tedy se zákazem subdelegace výkonu veřejné moci prostřednictvím soukromoprávní dispozice, se tento postup může jevit jako rozporný i se zákonem č. 85/1996 Sb., zákon o advokacii, pod jehož ustanovení § 1 (pojmy „výkon advokacie“ a „poskytování právních služeb“) nelze rozhodování ve správním řízení podřadit.

Na základě uvedeného zjištění Úřad shledal, že žalobkyně postupovala při užití zastoupení v rozporu s právními předpisy a tuto vadu žalobkyni vytkl. Dalším vážným nedostatkem rozhodnutí žalobkyně byla jeho nepřezkoumatelnost z důvodu nedostatku skutkových zjištění nezbytných pro právní hodnocení věci. Tato pochybení vedla Úřad k tomu, že rozhodnutí žalobkyně zrušil a věc jí vrátil k novému projednání.

K aplikaci správního řádu

Za nedůvodnou považuje Úřad též žalobní námitku týkající se vyloučení obecné části správního řádu z řízení o odmítnutí žádosti o informace.

Ustanovení § 20 odst. 4 písm. a) InfZ výslovně uvádí, že se při postupu podle InfZ použije pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti ustanovení správního řádu, pokud InfZ nestanoví jinak.

Jak vyplývá z citovaného ustanovení, vybraná ustanovení správního řádu, na které odkazuje žalobkyně, se použijí na další postupy podle InfZ, přičemž v tomto případě se správní řád nepoužije. Těmito dalšími postupy je třeba dle Úřadu rozumět například stížnostní řízení podle § 16a InfZ, oznámení o požadované úhradě nákladů dle § 17 InfZ a další zvláštní instituty speciálně vymezené pro účely InfZ. Řízení o odmítnutí žádosti je správním řízením dle správního řádu, přičemž právní úprava obsažená v jeho obecné části na něj v zásadě dopadá. Argumentace žalobkyně je v tomto ohledu tudíž mylná.

Žalovaný proto uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

V.

S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhuje, aby soud žalobu odmítl pro její nepřípustnost, případně aby ji zamítl jakožto nedůvodnou.

Mgr. Jiří Kaucký
předseda